

40. Isidora – 6. Svetodar

Stela i já jsme zdrceně mlčely, neboť vyprávění Izidory nás zasáhlo do hloubi duše... Konečně, byly jsme přece jenom ještě docela malé na to, abychom byly schopny unést celou tu hloubku podlosti, bolesti a lži, které tehdy Izidoru obklopovaly. A naše dětská srdce byla opravdu ještě příliš dobrá a naivní, než aby chápala celou tu hrůzu, které byly s Annou vystaveny... Jedno už nám ale, ač tak malým a nezkušeným, bylo jasné. Chápala jsem už, že to, co se předkládalo lidem jako **pravda**, ještě vůbec neznamenal, že to pravda také je, a mohlo se to ukázat být docela obyčejnou lží, za kterou se kupodivu nikdo nechystal potrestat ty, kdo ji vymysleli, a nikdo za ni z nějakého důvodu nemusel nést zodpovědnost. Lidé všechno přijímali, jako že se to rozumí samo sebou, všichni s tím byli z nějakého důvodu zcela spokojeni a nic v našem světě se kvůli tomu nestavělo od pohoršení „na hlavu“. Nikdo nebyl schopen hledat viníky, nikomu se nechtělo dokazovat pravdu, všichni byli spokojeni a vládlo „bezvětrí“. Jako by v našich duších bylo úplné ticho, nerušené bláznů „hledací opravdovosti“ a neburcované naším, všemi zapomenutým lidským **svědomím**, které usnulo...

Upřímné a hluboce žalostné vyprávění Izidory umrtvilo naše dětská srdce bolestí a ani neposkytovalo čas se vzpamatovat... Zdálo se, že nelidská muka, která této obdivuhodné a statečné ženě působily ztvrdlé duše zrudných katů, neznala mezí!.. Prožívala jsem strach a úzkost, když jsem jenom pomyslela na to, co čekalo nás po skončení jejího zdrcujícího vyprávění!..

Podívala jsem se na Stelu – moje bojovná kamarádka, celá vylekaná, litovala Annu a přitom z Izidory nespouštěla své ohromené a vytřeštěné oči... Jak se zdá, také ji – takovou statečnou a smělou – ochromila lidská ukrutnost.

Ano, opravdu jsme se Stelou viděly mnohem více, než jiné děti ve svých 5 – 10 letech. Už jsme věděly, co je to **ztráta**, věděly jsme, co znamená **bolest**... Ale ještě nás čekalo velmi mnoho prožít, abychom dokázaly pochopit alespoň malou část toho, **co** teď pociťovala Izidora!.. A já jenom doufala, že se mi nikdy v budoucnu nestane, abych musela sama na sobě něco takového zakusit...

Uchváceně jsem se dívala na tu překrásnou, odvážnou, obdivuhodně nadanou ženu, v jejíchž silách nebylo skrýt hořké slzy, které se jí nahrnuly do očí... Jak to, že se „lidé“ opovažovali nazývat LIDMI, když s ní prováděli něco takového?! Jak to, že Země vůbec strpěla takovou zločinnou ohavnost, nechala po sobě dupat a neotevřela své hlubiny?!

Izidora se ještě stále nacházela od nás daleko, ve svých hluboce zraňujících vzpomínkách a já jsem, upřímně, tak úplně **nechtěla**, aby pokračovala a vyprávěla nám více... Její příběh trýznil mou dětskou duši a nutil ji stokrát umírat rozhořčením a bolestí. **Nebyla jsem na to připravená**. Nevěděla jsem, **jak** se ochránit před takovým zvěrstvem... Měla jsem pocit, že jestli teď všechno to vyprávění rozdírající srdce neskončí – prostě umřu a ani se

nedočkám jeho konce. Bylo to příliš ukrutné a nešlo to dohromady s mým normálním dětským chápáním...

Ale Izidora, jako by se nic nedělo, pokračovala ve vyprávění dál a nám nezbyvalo nic jiného, nežli se s ní opět ponořit do jejího zohaveného, ale přesto tak vysoce čistého a bohužel nedožitého, pozemského ŽIVOTA...

Následující ráno jsem se probudila velmi pozdě. Zřejmě jsem si tak odpočinula díky Severovi, který mě obdaroval svým účastenstvím, zahřál mé zmučené srdce a dovolil mi tak maličko se uvolnit, abych mohla nový den uvítat s hrdě vztyčenou hlavou, ať už mi ten den přinese cokoliv...

Anna ještě stále neodpovídala. Karaffa se pevně rozhodl nedovolit nám se stýkat, dokud se nezlomím nebo dokud u něho nevyvstane v tomto směru nějaká velká potřeba.

Byla jsem izolovaná od mé milé holčičky a nevěděla jsem, zda se nachází někde blízko. Pokoušela jsem se vymyslet nejrůznější způsoby komunikace s ní, přestože jsem v duši dobře věděla – nic se mi nepodaří najít. Karaffa měl svůj spolehlivý plán, který neměl v úmyslu měnit v souladu s mým přáním. Spíše naopak – čím více jsem toužila vidět Annu, tím déle ji hodlal držet pod zámkem a nedovolit setkání. Anna se změnila, byla velmi jistá a silná, což mě maličko lekalo, neboť jsem znala její tvrdošijnou otcovu povahu a mohla jsem se jenom domýšlet, jak daleko by dokázala ve své houževnatosti jít... tolik jsem si přála, aby ona žila!... Aby Karaffův kat nesahal na její křehký život, který ještě ani nestihl plně rozkvést!... Aby moje holčička měla toho ještě stále tolik před sebou...

Ozvalo se zaklepání na dveře – na prahu stál Karaffa...

„Jak se vám odpočívalo, drahá Izidoro? Doufám, že blízkost vaší dcery vás nepřipravila o spánek?“

„Děkuji za zeptání, Vaše svatosti! Kupodivu jsem spala báječně! Jak se zdá, právě blízkost Anny mě uklidnila. Můžu se dnes se svou dcerou setkat?“

Vypadal odpočatý a svěží, jako by mne již zlomil, jako by se již v životě uskutečnilo jeho největší přání... Nenáviděla jsem jeho sebejistotu a přesvědčení o svém vítězství! Dokonce i když měl pro to všechny předpoklady... Dokonce i když jsem věděla, že velmi brzy, z vůle tohoto šíleného papeže, odejdu navždy... Nehodlala jsem se mu jen tak lehce vzdát – přála jsem si bojovat. Do posledního svého dechu, do poslední minuty, která mi bude na Zemi dopřána...

„Tak jak jste se rozhodla, Izidoro?“ zvesela se zeptal papež. „Jak jsem vám již řekl dříve, právě na tom závisí, jak brzy uvidíte Annu. Doufám, že mě nebudete nutit, abych přijal ta nejbrutálnější opatření. Vaše dcera stojí za to, aby její život nebyl ukončen tak brzy, není-liž pravda? Ona je dokonce velmi talentovaná, Izidoro. Upřímně, ani já bych jí nechtěl způsobit nějaké zlo.“

„Myslela jsem, že už mě dostatečně dobře znáte, Vaše svatosti, abyste pochopil – hrozby mé rozhodnutí nezmění... Dokonce ani ty nejstrašnější. Mohu zemřít

tím, že nevydržím bolest. Ale nikdy nepředám to, pro co žiji. Promiňte, Svatosti.“

Karaffa se na mě upřeně zadíval, jako by uslyšel něco ne tak zcela rozumné, něco, co jej velmi udivilo.

„A vám nebude líto vaší překrásné dcery?! Jste fanatičtější než já, madono!“

Poté, co toto Karaffa vykřikl, prudce vstal a vzdálil se. A já zůstala sedět, úplně oněmělá. Necítila jsem své srdce a nebyla jsem schopná zastavit myšlenky, které se daly do pohybu. Jako by všechny mé zbývající síly odešly s touto krátkou odmítavou odpovědí.

Věděla jsem, že to je konec... Že se teď vrhne na Annu. Nebyla jsem si jistá, zda dokážu zůstat naživu a unést všechno to utrpení. Neměla jsem sílu přemýšlet o pomstě... Neměla jsem sílu vůbec o něčem přemýšlet... Mé tělo bylo unavené a nepřálo si již více vzdorovat. Patrně to byla krajní mez, po které již nastoupil „jiný“ život.

Šíleně jsem toužila vidět Annu!... Obejmout ji, alespoň jednou na rozloučenou!... Pocítit její rozbouřenou sílu a říci jí ještě jednou, jak velmi ji miluji...

A tu najednou, když jsem se otočila za šelestem u dveří, jsem ji uviděla! Má dceruška stála přímá a hrdá, jako neohebný proutek, který usiluje zlomit blížící se vichřice.

„Jen si popovídejte s dcerkou, Izidoro. Možná, že ona dokáže vnést nějaký zdravý smysl do vašeho zbloudilého vědomí! Dávám vám na setkání jednu hodinu. A snažte se přijít k rozumu, Izidoro. Jinak toto setkání bude vaše poslední...“

Karaffa si už nepřál dál hrát. Jeho život byl postaven na váhách. A stejně tak i život mé milé Anny. A jestliže druhý pro něj neměl žádný význam, tak za první (za ten svůj) byl schopen všeho.

„Maminko!..“ Anna stála u dveří a nebyla schopná se hnout. „Maminko milá, jak ho zničíme? Nedokážeme to, vid' maminko!“

Vyskočila jsem ze židle a rozběhla se k mému jedinému pokladu, mé holčičce, sevřela ji do náručí a přitiskla k sobě, co mi síly stačily...

„Ach, maminko moje, takhle mě zadusíš!“ zvonivě se rozesmála Anna.

A má duše nasávala tento smích, jako když odsouzenec k smrti na rozloučenou nasává hřejivé paprsky již zapadajícího slunce...

„No copak, maminko, vždyť jsme ještě živé!.. Ještě můžeme bojovat!.. Vždyť jsi mi sama říkala, že budeš bojovat, dokud živa budeš... Přemýšlejme, jestli by se dalo něco udělat. Jestli můžeme zbavit svět od tohoto zla.“

Zase mě podržela svojí odvahou!.. Zase našla ta správná slova...

Ta milá odvážná dívka, takřka ještě dítě, si ani nedokázala představit, jaké trýzni ji mohl Karaffa vystavit! V jaké nelidské bolesti mohla utonout její duše... Ale já jsem to věděla... Věděla jsem vše, co ji čeká, pokud mu já nevyjdu vstříc. Pokud nebudu souhlasit a nedám papežovi to jedinečné, co si přál.

„Ty moje dobrá, srdce moje... Nedokážu se dívat na tvé trápení... Já tě mu nedám, moje holčičko! Severa a jemu podobné neznepokojuje, kdo zůstane NAŽIVU... Tak proč bychom měly být jiné?.. Proč nás má znepokojoovat něčí jiný, cizí osud?!“

Sama jsem se polekala svých slov... i když jsem v duši dobře chápala, že byla vyvolána pouze bezvýchodností naší situace. A že bych nebyla schopna zradit to, kvůli čemu jsem žila... Kvůli čemu zahynul můj otec a můj ubohý Girolamo... Prostě se mi jenom na okamžik zachtělo uvěřit, že máme na vybranou, že můžeme utéct z tohoto strašlivého, „černého“ karaffovského světa a zapomenout na vše... zapomenout na jiné, nám neznámé lidi. Zapomenout na zlo...

Byla to minutová slabost unaveného člověka, ale chápala jsem, že nemám právo něco takového dopustit. A tu, na završení toho všeho, jsem již nevydržela více násilí a po tváři mi začaly stékat proudy palčivých slz... Vždyť jsem se tolik snažila, aby se toto nestalo!.. Snažila jsem se neukázat své milé dcerušce, do jakých hlubin zoufalství byla zavlečena moje ztrápená duše rozdrásaná bolestí... Anna se na mě smutně dívala svýma velkýma šedýma očima, ve kterých žil hluboký, ne úplně dětský žal... Tiše hladila mé ruce, jako by si přála mě ukonejšit. A mé srdce křičelo, že si nepřeje přestat... Že si nepřeje ji ztratit. Ona byla jediným zbylým smyslem mého nezdařeného života. A nemohla jsem dovolit stvůře, která si říkala římský papež, aby mi ji vzal!

„Maminko, neznepokojuj se kvůli mně,“ zašeptala Anna, jako by četla mé myšlenky. „Nebojím se bolesti. Ale jestli to bude hodně bolet, dědeček mi slíbil, že mě vezme. Mluvila jsem s ním včera. Bude na mě čekat, jestli se nám s tebou nepodaří... A tatínek taky. Oba tam na mě budou čekat. Jenom pro tebe to bude hodně bolestivé... Tolik tě miluji, maminko!..“

Anna se mi schoulila do náručí, jako by hledala ochranu... A já ji nemohla ochránit... Nemohla jsem ji zachránit. Nenašla jsem ke Karaffovi „klíč“...

„Odpusť mi, sluníčko moje, čemu jsem tě vystavila. Vystavila nás všechny... Nenašla jsem cestu, abych ho zničila. Odpusť mi, Aničko...“

Čas nepozorovaně uplynul. Hovořily jsme o všem možném a více se již nevracely k zabítí papeže, protože jsme obě velmi dobře věděly – dnešního dne jsme prohrály... A nemělo význam, co jsme si přály... **Karaffa žil** a to bylo to nejstrašnější a nejpodstatnější. Nepodařilo se nám od něj osvobodit náš svět. Nepodařilo se nám zachránit dobré lidi. On žil, nehledě na jakékoliv pokusy, jakákoliv přání. Nehledě na nic...

„Jenom se mu nevzdávej, maminko!.. Prosím tě, jenom se mu nevzdávej! Víím, jak je ti těžko. Ale my všichni budeme s tebou. On nemá právo dlouho žít! On je vrah! A pokud bys souhlasila a dala mu, co si přeje – stejně by nás zabil. Nevzdávej se, maminko!!!“

Dveře se otevřely a na prahu stál opět Karaffa. Nyní se ale zdálo, že je s něčím nespokojený. A já se mohla přibližně dohadovat – s čím...

Karaffa již **nebyl** více přesvědčený o svém vítězství. To jej znepokojovalo tak, jak mu zůstávala pouze tato jediná poslední šance.

„Tak tedy, jak jste se rozhodla, madono?“

Sebrala jsem veškerou svou odvahu, abych nedala najevo, jak se mi chvěje hlas, a promluvila zcela klidně:

„Už jsem vám na tuto otázku odpověděla několikrát, Svatosti! Co se mohlo změnit za tak krátkou dobu?“

Měla jsem pocit, že omdlím, ale když jsem pohlédla do Aniných očí, zářících hrdostí, všechno špatné se najednou někam vytratilo... Jak světlá a krásná byla v ten strašný okamžik moje dcera!..

„Ztratila jste rozum, madono! Opravdu jste schopna tak lehce poslat svou dceru do sklepení? Vždyť přece dobře víte, co tam na ni čeká! Vzpamatujte se, Izidoro!“

Najednou Anna přistoupila až těsně ke Karaffovi a zvonivě jasným hlasem pronesla:

„Ty nejsi soudce a nejsi Bůh!.. Jsi jenom pouhý – hříšník! Proto tvé špinavé prsty pálí Prsten Hříšníků!.. Myslím, že není náhoda, že jej nosíš... Protože jsi ten nejpodlejší z nich! Nevylekáš mě, Karaffo. A moje matka se ti nikdy nepodrobí!“

Anna se napřímila a... plivla papeži do tváře. Karaffa smrtelně zbledl. Nikdy jsem neviděla, aby někdo zbledl tak rychle! Jeho tvář byla doslova ve zlomku vteřiny popelavě šedá... a v jeho žhnoucích temných očích vzplanula smrt. Ještě stále jsem stála jako omráčená z neočekávaného chování Anny, když najednou jsem všechno pochopila – úmyslně Karaffu provokovala, aby vše neprotahoval!.. Aby se rychleji rozhodl a mě déle nemučil. Aby šla sama na smrt... Má duše se svíjela bolestí – Anna mi připomněla dívku Damianu... Rozhodla si o svém osudu... a já jí nijak nemohla pomoci. Nemohla jsem zasáhnout.

„Nu což, Izidoro, myslím, že toho budete velmi litovat. Jste špatná matka. A co se žen týká, měl jsem pravdu – všechny zplodil ďábel!“

Včetně mé nešťastné matičky.“

„Promiňte, Vaše svatosti, jestli vaši matku zplodil ďábel, tak co jste tedy vy?.. Vy, její potomek?“ upřímně jsem se podívala jeho pomateným úsudkům a zeptala se.

„Ach, Izidoro, toto jsem již dávno ze sebe vykořenil!.. A jenom když jsem spatřil vás, opět jsem pocítil cit k ženě. Ale teď vidím, že jsem se mýlil! Jste stejná jako všechny! Příšerná!.. Nenávidím vás a vám podobné!“

Karaffa vypadal šíleně... Polekala jsem se, že to s námi může skončit mnohem hůře, než jak bylo zpočátku naplánováno. Najednou ke mně papež prudce přiskočil a doslova zařval:

„Ano nebo – ne?!.. Ptám se vás, Izidoro, naposledy!“

Co jsem mohla odpovědět tomuto nepřítelnému člověku?Všechno již bylo řečeno a mně zbývalo pouze mlčet a ignorovat jeho otázku.

„Dávám vám jeden týden, madono. Doufám, že si přesto vzpomenete a slitujete se nad Annou. A nad sebou...“ a chytil mou dceru za ruku a vyběhl ven z místnosti.

Teprve nyní jsem si uvědomila, že je potřeba dýchat... Papež mě natolik omráčil svých chováním, že jsem se nemohla nijak vzpamatovat a stále jsem čekala, že se najednou opět otevřou dveře. Anna ho smrtelně urazila a byla jsem si jistá, že jakmile ho přejde zlost, určitě si na to vzpomene. Moje ubohá holčička!.. Její křehký čistý život visel na vlásku, který se mohl lehce přetrhnout podle Karaffovy vrtošivé vůle...

Nějakou dobu jsem se snažila na nic nemyslet, abych svému zanícenému mozku poskytla alespoň trochu oddechu. Zdálo se, že nejenom Karaffa, ale spolu s ním i celý mně známý svět mi sešel z mysli... včetně mé odvážné dcery. Co z toho, že se naše životy prodloužily ještě o týden... Že by se dalo něco změnit? V každém případě v danou chvíli nebyla v mé unavené prázdné hlavě ani jedna více či méně normální myšlenka. Přestala jsem cokoli cítit, přestala jsem se dokonce i bát. Myslím, že právě tak se cítí lidé, kteří jdou na smrt...

Copak jsem mohla cokoli změnit za těch krátkých sedm dní, když jsem neuspěla v nalezení „klíče“ ke Karaffovi za čtyři roky? V mé rodině nikdo nikdy nevěřil na náhody... Proto doufat, že něco neočekávaného přinese záchranu – by bylo přáním dítěte. **Věděla jsem**, že očekávat pomoc nebylo odkud. Otec patrně pomoci nemohl, když Anně nabídl, že v případě neúspěchu vezme jejího ducha... Meteora také odmítl... **Byly jsme s ní jedno**, ale pomoci jsme si musely jenom samy. Proto bylo potřeba přemýšlet a do poslední chvíle se snažit, neztrácet naději, což v dané situaci bylo takřka nad moje síly...

V místnosti se začal zhušťovat vzduch – objevil se Sever. Jenom jsem se na něj pousmála a nezakoušela přitom žádné vzrušení ani radost, protože jsem věděla – nepřišel, aby pomohl.

„Buď zdrav, Severe! Co tě opět přivádí?“ s klidem jsem se zeptala.

Udiveně na mě pohlédl, jako by nechápal můj klid. Patrně nevěděl, že existuje krajní mez lidského utrpení, ke které je velmi obtížné dojít... Ale za ní se dokonce i to nejstrašlivější jeví jako bezrozměrné, neboť se člověk bojí, že mu již nezbyvají žádné síly...

„Je mi líto, že ti nemohu pomoci, Izidoro. Mohu pro tebe něco udělat?“

„Ne, Severe. Nemůžeš. Ale budu ráda, jestli chvíli pobudeš v mé blízkosti... Ráda tě vidím,“ smutně jsem odpověděla a po chvíli mlčení dodala: „Dostaly jsme jeden týden... Potom si Karaffa nejspíše naše krátké životy vezme. Řekni, opravdu mají tak nízkou cenu? Opravdu i my tak prostě odejdeme, jako odešla Magdalena? Opravdu se nenajde nikdo, kdo by očistil náš svět od toho ničemy, Severe?“

„Nepřišel jsem za tebou, abych odpovídal na staré otázky, přítelkyně moje... Ale musím se přiznat – přiměla jsi mě o mnohém přemýšlet, Izidoro... Přiměla jsi mě opět uvidět to, na co jsem se léta usilovně snažil zapomenout. A souhlasím s tebou – **nemáme právo**... Naše pravda je příliš „těsná“ a nelidská.

Dusí naše srdce... A my se chováme příliš chladně, abychom dokázali správně posoudit to, co se děje. Magdalena měla pravdu, když říkala, že **naše Víra je mrtvá**... Stejně jako máš pravdu i ty, Izidoro.“

Stála jsem, zkoprněle se na něj dívala a nebylo v mých silách uvěřit tomu, co slyším!.. Byl to vůbec ten samý hrdý a vždy mající pravdu Sever, který nikdy nedopustil dokonce ani tu nejmenší kritiku na adresu jeho velkých Učitelů a jeho milované Meteory?

Nespouštěla jsem z něj oči a pokoušela se proniknout do jeho čisté, ale přede všemi pevně ukryté duše... Co změnilo jeho po staletí pevné mínění?! Co jej pohnulo k tomu, aby se na svět podíval více lidsky?

„Vím, překvapil jsem tě,“ smutně se usmál Sever. „Ale dokonce i to, co jsem ti na sebe prozradil, nezmění stávající dění. **Nevím**, jak zničit Karaffu. Ale ví to náš Bílý volchv. Chceš se za ním vydat ještě jednou, Izidoro?“

„Mohu se zeptat, co tě změnilo, Severe?“ opatrně jsem se zeptala a nevěnovala pozornost jeho poslední otázce.

Na okamžik se zamyslel, jako by se usiloval odpovědět, co nejpravdivěji...

„Stalo se to velmi dávno... Ve stejný den, kdy zemřela Magdalena. Neodpustil jsem sobě a všem ostatním její smrt. Ale naše zákony v nás patrně žily příliš hluboce a já v sobě nenašel sílu, abych si to přiznal. Když jsi přišla ty – živě jsi mi připomněla vše, co se tehdy odehrávalo... Jsi stejně tak silná a stejně dáváš sebe samu za ostatní, kteří to potřebují. Probudila jsi ve mně vzpomínky, které se po staletí usilují umrtvit... Oživila jsi ve mně Zlatou Marii... Děkuji ti za to, Izidoro.“

V očích Severa křičela velmi hluboce uschovaná bolest. Bylo jí tolik, že mě zaplavila až po hlavu!.. A já ani nemohla uvěřit, že jsem konečně odkryla jeho hřejivou a čistou duši. Že byl konečně opět **živoucí**!

„Severe, co mám dělat? Copak tě neděsí, že ve světě vládnou takové zrůdy jako Karaffa?“

„Už jsem ti navrhl, Izidoro, pojďme ještě jednou do Meteory, abychom se setkali s vladykou... Jedině on ti může pomoci. Já, bohužel, ne...“

Poprvé jsem tak jasně vnímala jeho rozčarování... Rozčarování ze své bezmocnosti... Rozčarování z toho, jak žil... Rozčarování ze své zastaralé PRAVDY...

Jak se zdá, srdce člověka není vždy schopné bojovat s tím, čemu přivyklo, v co věřilo celým svým uvědomělým životem... Stejně i Sever – nedokázal se jen tak jednoduše a plně změnit, dokonce i když doznal, že nemá pravdu. Prožil staletí, kdy věřil, že pomáhá lidem... věřil, že dělá právě to, co by jednou spasilo naši nedokonalou Zemi, co by jí jednou pomohlo, aby se zrodila... Věřil v dobro a v budoucnost, bez ohledu na ztráty a bolest, kterých se mohl vyvarovat, kdyby své srdce otevřel dříve...

Ale my všichni jsme patrně nedokonalí – dokonce i Sever. A jako by ani nestačilo bolestivé rozčarování, se kterým se musí žít, napravujeme staré chyby a děláme nové, bez kterých by náš pozemský život nebyl opravdový...

„Uděláš si na mě trošku času, Severe? Ráda bych se dozvěděla to, co jsi mi nestačil dovyprávět při našem posledním setkání. Nevyčerpala jsem tě svými otázkami? Pokud ano, řekni, a já se vynasnažím, abych tě neobtěžovala. Ale jestli souhlasíš a pohovoříš se mnou – dáš mi úžasný dar, protože to, co ty víš, mi již nikdo nepoví, dokud se nacházím ještě tady na Zemi...“

„A co Anna?.. Cožpak nedáš přednost strávit čas s ní?“

„Zvala jsem ji... Ale moje holčička určitě spí, protože neodpovídá... Myslím, že je unavená. Nechci rušit její klid. Proto se mnou pohovoř, Severe.“

Se smutným porozuměním mi pohlédl do očí a tiše se zeptal:

„Co bys chtěla vědět, má milá? Ptej se – vynasnažím se odpovědět ti na všechno, co tě znepokojuje.“

„Svetodar, Severe... Co se s ním stalo? Jak prožil svůj život na Zemi syn Radomíra a Magdaleny?“

Sever se zamyslel... Nakonec si hluboce povzdechl, jako by chtěl setřást tíživou minulost a začal své vyprávění, poutavé svou aktuálností...

„Po ukřižování a smrti Radomíra odvezli rytíři Chrám Svetodara do Španělska, aby jej ochránili před krvavými prackami církve „svaté“, která se za každou cenu snažila najít jej a zničit, protože chlapec byl pro ni nebezpečný **živý** svědek a také **přímý pokračovatel** Radomírova Stromu Života, který byl schopen jednou změnit náš svět.

Svetodar žil a poznával okolní svět v rodině španělského velmože, který byl věrným stoupencem učení Radomíra a Magdaleny. Vlastní děti ke své velké lítosti neměli, proto „nová rodina“ přijala chlapce velmi srdečně a snažila se mu vytvořit pokud možno co nejútulnější a hřejivé rodinné prostředí. Říkali mu tam Amori (což znamenalo – milý, drahý), protože používat své opravdové jméno bylo pro Svetodara nebezpečné. Znělo pro cizí uši příliš neobvykle a riskovat kvůli tomu Svetodarův život by bylo více než nerozumné. Tak se stal Svetodar pro všechny ostatní chlapcem Amori a jeho skutečným jménem mu říkali pouze přátelé a jeho rodina. A to pouze tehdy, když s nimi nebyli cizí lidé...

Svetodar si velmi dobře pamatoval smrt svého milovaného otce a všechny ty kruté útrapy a ve svém dětském srdci se zapřísahal, že tento krutý a nevďěčný svět „předělá“. Přísahal, že svůj budoucí život zasvětil druhým, aby ukázal, jak jeho zahynulý otec vroucně a oddaně miloval Život a jak urputně bojoval za Dobro a za Svět...

Spolu se Svetodarem zůstal ve Španělsku jeho rodný strýc – Radan, který chlapce neopouštěl ve dne v noci a neustále střežil jeho křehký, ještě se utvářející život.

Radan se ve svém nádherném synovci viděl! A neustále jej děsilo to, že je jednou někdo určitě vyslídí a ukončí cenný život malého Svetodara, kterému již od samého počátku jeho existence krutý osud předurčil nést pochodeň Světla a Poznání v našem nelítostném, ale tak rodném a známém pozemském světě.

Uběhlo osm napjatých let. Ze Svetodara se stal krásný mladík, který se nyní již mnohem více podobal svému statečnému otci – Ježíši-Radomírovi. Zmužněl a

zesílil a v jeho čistých, světle modrých očích se stále častěji začal objevovat známý ocelový odstín, který tak jasně kdysi zářival v očích jeho otce.

Svetodar žil a velmi usilovně se učil a celou svou duší doufal, že se jednou stane Radomírovi podobný. Moudrosti a poznání jej učil volchv Istěň, který tam přišel. Ano, ano, Izidoro!“ usmál se Sever, když spatřil můj údiv. „Ten samý Istěň, kterého jsi potkala v Meteoře. Istěň se společně s Radanem všemožně snažili, aby rozvíjeli živé Svetodarovo myšlení, a pokoušeli se mu, pokud možno co nejúplněji, otevřít pro něj záhadný Svět Poznání, aby (v případě nouze) chlapec nezůstal bez pomoci a uměl se o sebe postarat, bude-li čelit tváří v tvář nepříteli nebo ztrátám.

Kdysi velmi dávno se Svetodar rozloučil se svou úžasnou sestřičkou a Magdalenou a už je nikdy více neviděl živé... A přestože mu téměř každý měsíc někdo o nich přinášel čerstvé zprávy, jeho osamělé srdce hluboce tesknilo po matce a sestře – jeho jediné skutečné rodině, nepočítáme-li Radana. Ale bez ohledu na svůj raný věk se Svetodar naučil neukazovat své city, což považoval za neodpuštělnou slabost pro opravdového muže. Snažil se, aby z něj vyrostl bojovník stejný jako jeho otec a nepřál si ukazovat svému okolí svou zranitelnost. Tak jej učil jeho strýc Radan... a o to prosila ve svých listech jeho matka... vzdálená a milovaná Zlatá Marie.

Po nesmyslné a strašné Magdalenině smrti se celý Svetodarův vnitřní svět změnil v jednu obrovskou bolest... Jeho zraněná duše si nepřála smíření s tak nespravedlivou ztrátou. A přestože jej strýc Radan na takovou možnost dávno připravoval, došlé neštěstí se na chlapce sesypalo uragánem nesnesitelných muk, před kterými nebylo úniku... Jeho duše trpěla a svíjela se v bezmocném hněvu, neboť nic se již nedalo změnit... nic se již nedalo vrátit zpět. Jeho nádherná něžná matka odešla do dalekého neznámého světa a vzala s sebou jeho milou malou sestřičku...

Zůstal teď úplně sám v této kruté, chladné realitě a dokonce se ještě ani nestačil stát opravdovým dospělým mužem a nedokázal pořádně pochopit, proč on, ve vší té nenávisti a vražednosti, zůstal naživu...

Ale ne nadarmo proudila Radomírova a Magdalenina krev v žilách jejich jediného syna – Svetodar se protrpěl svou bolestí a stal se stejně tak pevný. Udivoval dokonce i Radana, který (jak nikdo jiný!) věděl, jak hluboce může být zraněna duše a jak těžký je někdy návrat zpět, když zde již nejsou ti, které jsi miloval a po kterých jsi tak upřímně a hluboce tesknil...

Svetodar se nechtěl vydat napospas hořkosti a bolu... Čím nemilosrdněji jej jeho život „bil“, tím urputněji chtěl bojovat a seznamovat se s cestou ke Světlu, k Dobru a záchraně lidských duší zbloudilých ve tmě... Proudili za ním lidé a prosili jej o pomoc. Někdo toužil zbavit se nemoci, někdo toužil vyléčit své srdce, no a někdo prostě mířil za Světlem, o které se tak štědře Svetodar dělil.

Radanův nepokoj narůstal. Zvěst o „zázracích“, které dělal jeho nebojácný synovec, se přenesla přes Pyrenejské hory... Stále více a více strádajících toužilo obrátit se na nově se objeveného „divotvorce“. A on, jako by si nevšímal

rostoucího nebezpečí, dál nikoho neodmítal a krácel pevně ve šlépějích zahynulého Radomíra...

Uběhlo ještě několik neklidných let. Svetodar mužněl a byl stále silnější a klidnější. Společně s Radanem se dávno přestěhovali do Okcitánie, kde dokonce i vzduch jako by dýchal učením jeho matky – předčasně zahynulé Magdaleny. Rytíři Chrámu, kteří zůstali naživu, přijali jejího syna s otevřenou náručí a přísahali, že jej budou chránit a pomáhat mu, kolik jim jenom budou síly stačit.

A tu jednou nastal den, kdy Radan ucítil skutečné nepokrytě hrozící nebezpečí... Bylo to na osmé výročí smrti Zlaté Marie a Vesty – milované matky a sestry Svetodara...

„Dívej se, Izidoro...“ tiše pronesl Sever. „Ukážu ti, jestli chceš.“

Přede mnou se okamžitě objevil jasný, ale smutný, **živý** obraz...

Zachmuřené hory v mracích štědře skrápěl dotěrný jemný déšť a vyvolával v duši pocit nejistoty a smutku... Šedá neprůhledná mlha halila nejbližší zámky do mlžného kokonu a měnila je v osamělé strážce, ochraňující v údolí věčný klid...

Údolí mágů ([foto](#)) pochmurně pohlíželo na pošmourný, neradostný obraz a vzpomínalo na jasné, radostné dny, prosvětlené paprsky horkého letního slunce... A tím to vše okolo působilo ještě smutněji a chmurněji.

Vysoký a urostlý mladý člověk stál strnule u vchodu známé jeskyně, bez hnutí a bez náznaků života, jako tristní kamenná socha, kterou neznámý mistr vytesal přímo do této chladné skály...

Pochopila jsem – určitě to byl dospělý Svetodar.

Vypadal mužný a silný. Mocný a současně – velmi dobrý... Hrdá, vysoce zdvižená hlava vypovídala o odvaze a cti. Velmi dlouhé světlé vlasy, ovázané přes čelo červenou páskou, mu spadaly v těžkých vlnách na ramena. Svetodar se tak podobal dávnému králi... hrdému potomku Merovinglů.

Opíral se o navlhlý kámen, ale stál a necítil chlad, mokro, přesněji – necítil nic...

[Obr.](#) - vstup do jeskyně, ve které zemřela Magdalena s dcerou Vestou. [Vnitřek jeskyně.](#)

Tady, přesně před osmi lety, zemřela jeho matka – Zlatá Marie a jeho malá sestra – odvážná, laskavá Vesta...

Zemřely, krutě a podle zavražděny zlým, šíleným člověkem..., kterého poslali „otcové“ svaté církve.

Magdalena se tak nedožila toho, aby mohla obejmout svého dospělého syna, stejně tak smělého a oddaného jako ona, jdoucího po známé cestě Světla a Poznání... Po nemilosrdné pozemské cestě trpkosti a ztrát...

„Svetodar si tak nikdy nedokázal odpustit, že nebyl zde, když ony potřebovaly, aby je ochránil,“ pokračoval opět tiše Sever. „Vina a trpkost hryzly jeho čisté, vroucí srdce a nutily jej bojovat ještě urputněji se stvůrami, které si nechávaly říkat „sluhové boží“, „spasitelé“ duše člověka... Svíral pěsti a tisíckrát se

zapřísahal, že „přestaví“ tento „špatný“ pozemský svět! Vymytí z něj vše, co je lživé, „černé“ a zlé...“

Na Svetodarově široké hrudi červeně zářil krvavý kříž Rytířů Chrámu... Kříž památky na Magdalenu. A žádná pozemská síla jej nemohla přimět, aby zapomenul na přísahu rytířské msty.

Jak dobré a laskavé bylo jeho mladé srdce k světlým a čestným lidem, tak nelítostný a krutý byl jeho chladný mozek ke zrádcům a „sluhům“ církve. Svetodar byl ve vztahu k sobě příliš odhodlaný a přísný, ale ve vztahu k druhým naopak obdivuhodně trpělivý a dobrý. A jenom lidé **bez svědomí a cti** v něm vyvolávali skutečnou nepřízeň. Nepromíjel zradu a lež v jakékoliv formě a bojoval s touto **hanbou člověka** všemi možnými prostředky, i když chvílemi dokonce věděl, že může prohrát.

Najednou skrze šedivý závoj deště se po převislé skále přímo nad ním rozběhla neobvyklá podivná voda, jejíž tmavé šplíchance skrápěly stěny jeskyně a zanechávaly na ní příšerné hnědé kapky... Svetodar, ponořený hluboko do sebe, tomu zpočátku nevěnoval pozornost, ale pak, když se o něco lépe podíval, zachvěl se – voda byla temně rudá! Tekla z hory proudem tmavé „lidské krve“, jako by sama Země již více nemohla vydržet podlost a krutost člověka a otevřela své rány ze všech jeho prohřešků...

Po prvním proudu se valil druhý... třetí... čtvrtý... Dokud po celé hoře netekly potoky rudé vody. Bylo jí velmi mnoho... Jako by se posvátná Magdalenina krev dovolávala pomsty a připomínala živým její žal!..

V nížině se klokotající rudé potoky slévaly v jeden a zaplnily širokou řeku Od (Aude), která jako by ničemu nevěnovala pozornost a jen si majestátně plynula a omývala cestou stěny starého Carcassonne a nesla své proudy dál do teplého modrého moře...¹

Najednou se Svetodar ostražitě zaposlouchal... ale poté se měkce usmál.

„Strýčku, zase na mě dohlížíš? Přece jsem ti už dávno říkal – že se nechci schovávat!“

Radan vyšel zpoza kamenného výčnělku a smutně kroutil zešedivělou hlavou. Roky se na něm podepsaly a na jeho světlé tváři zrcadlily tvrdý otisk nepokoje a ztrát... Už to nebyl ten šťastný mladík, to věčně se smějící sluníčko Radan, který kdysi dokázal rozehrát dokonce i to nejzatvrzelejší srdce. Nyní to byl Bojovník, zocelený trápením, který se pokoušel jakýmkoliv způsobem chránit svůj největší poklad – syna Radomíra a Magdaleny, jedinou živoucí připomínku jejich tragických životů... jejich statečnosti... jejich světla a jejich lásky.

„Máš dluh, Svetodarku... Stejně jako já. Musíš **zůstat naživu**. Nic by jej nesplatilo. Protože kdybys nezůstal ani ty – znamenalo by to, že tvůj otec a matka zemřeli zbytečně. Že darebáci a skety vyhráli naši válku... Nemáš na to právo, můj chlapče!“

¹ Když jsem ta posvátná místa navštívila, podařilo se mi zjistit, že voda v horách Okcitéanie je červená díky červené hlíně ([foto](#)). Přesto pohled na běžící „krvavou“ vodu vyvolal vskutku silný dojem....

„Mýlíš se, strýčku. Mám na to **své** právo, protože je to **můj život**! A já nikomu nedovolím psát pro něj předem zákony. Můj otec prožil krátký život, protože se podrobil cizí vůli... Stejně tak i moje ubohá matka. Jenom proto, že podle cizího rozhodnutí zachraňovali ty, kdo je nenáviděli. Nemám v úmyslu podrobovat se vůli jednoho člověka, dokonce i když je tento člověk – můj vlastní děd. Je to **můj život** a já jej prožiji tak, jak uznám za potřebné a čestné!.. Promiň, strýčku Radane!“

Svetodar byl rozčilený. Jeho mladý rozum se vzpouzel proti cizímu vlivu na jeho vlastní osud. Podle zákona mládí chtěl **rozhodovat sám za sebe** a nedovolit nikomu mít zpovzdálí vliv na jeho cenný život. Radan se jenom smutně usmál a přitom svého statečného svěřence pozoroval... Svetodar měl dostatek všeho – síly, rozumu, výdrže a houževnatosti. Chtěl prožít svůj život čestně a otevřeně... jenom bohužel ještě nechápal, že s těmi, kdo po něm šli, otevřený boj nemohl být. Prostě proto, že **právě oni neměli ani čest, ani svědomí, ani srdce...**

„Nu což, máš pravdu po svém, můj chlapče... Je to **tvůj** život. A nikdo jej nemůže prožít za tebe... Věřím, že jej prožiješ důstojně. Jenom buď opatrný, Svetodare – proudí v tobě krev tvého otce a naši nepřátelé nikdy neustoupí a budou tě chtít zničit. Buď na sebe opatrný, můj milý.“

Radan poplácal svého synovce po rameni, smutně se vzdálil a zmizel za výčnělkem skály. Za vteřinu bylo slyšet výkřik a lomož. Něco se těžce svalilo na zem a nastalo ticho...

Svetodar se vrhl za zvukem, ale bylo již příliš pozdě. Na kamenné podlaze jeskyně, spojená v posledním objetí, ležela dvě těla. Jedno z nich byl jemu neznámý člověk, oděný do pláště s červeným křížem, a druhý byl... Radan. Svetodar pronikavě vykřikl a vrhl se k tělu strýce, které leželo zcela bez hnutí, jako by je již opustil život, dokonce aniž by se s ním rozloučil. Ukázalo se ale, že Radan ještě dýchal.

„Strýčku, prosím, neopouštěj mě!.. Jenom ne ty... Prosím tě, neopouštěj mě, strýčku!“

Svetodar jej bezradně svíral ve svém pevném mužském objetí a jemně jej houpal jako malé dítě. Stejně jako jej kdysi tolikrát houpával Radan... Bylo vidět, že život Radana opouští, kapka za kapkou vytékala z jeho slábnoucího těla zlatým proudem... A dokonce i nyní, když věděl, že umírá, znepokojovalo jej pouze jedno – jak ochránit Svetodara... Jak mu v těch několika vteřinách, které mu zbývaly, vysvětlit to, co se mu nepodařilo objasnit za jeho dlouhých dvacet pět let?.. A jak řekne Marii a Radomírovi tam, v tom jiném neznámém světě, že sebe nedokázal uchovat a že jejich syn nyní už zůstává úplně sám?

„Poslouchej, synku... Ten člověk – on není rytíř Chrámu,“ chraplavě pronesl Radan a ukazoval na zabitého. „Znám je všechny – on je cizí... Řekni o tom Gundomerovi... On pomůže... Najděte je... nebo oni najdou tebe. A nejlepší bude, když – odejdi Svetodare... Odejdi k bohům. Oni tě ochrání. Toto místo je zalito naší krví... je jí zde příliš mnoho... odejdi, můj milý...“

Radanovy oči se pomalu zavřely. Z rozevřené bezvládné ruky zvonivě vypadla na zem rytířská dýka. Byla velmi neobyčejná...

Svetodar se zadíval pozorněji – to prostě nebylo možné!.. Taková zbraň patřila velmi úzkému okruhu rytířů, jenom těm, kteří kdysi osobně znali Jana – na konci rukojeti se skvěla pozlacená korunovaná hlava...

Svetodar přesně věděl – tuto čepel Radan už dávno neměl (kdysi zůstala v těle jeho nepřítele). Znamená to, že dnes, když se bránil, vytrhl tu zbraň vrahovi?.. Ale jak se mohla dostat do něčích **cizích** rukou?! Copak mohl někdo z jemu známých rytířů Chrámu zradit to, pro co oni všichni žili?! Svetodar tomu nevěřil. Znal tyto lidi tak, jako znal sebe samého. Nikdo z nich nebyl schopen takové nízké podlosti. Jedině bylo možné je zabít, nikoliv však přinutit ke zradě. V tom případě – kdo byl člověk, který vlastnil tuto zvláštní dýku?!

Radan ležel nehybný a pokojný. Všechny pozemské starosti a hořkosti jej opustily navždy... Tvář, ztvrdlá léty, se vyhladila a opět připomínala toho radostného mladého Radana, kterého tolik milovala Zlatá Marie a kterého celou svou duší zbožňoval jeho zahynulý bratr Radomír... Opět vypadal šťastný a světlý, jako by poblíž něj neexistovala žádná strašná neštěstí, jako by opět v jeho duši bylo vše radostné a pokojné...

Svetodar klečel na kolenou, aniž by cokoliv říkal. Jeho zmrtvělé tělo se pouze tiše kolébalo ze strany na stranu, jako by sám sobě pomáhal přežít tuto necitelnou, zákeřnou ránu... Právě tady, v té stejné jeskyni, kde před osmi lety zahynula Magdalena... A teď se loučil s posledním pokrevně příbuzným člověkem a zůstával opravdu toliko sám, jediný. Radan měl pravdu – toto místo pohltilo příliš mnoho jejich rodinné krve... Ne nadarmo se dokonce i potoky zbarvily do ruda... jako by mu toužily říct, aby odešel... A už se sem nikdy nevracel zpět.

Třásla jsem se podivnou zimnicí... Bylo to strašné! Bylo to naprosto nepřipustné a nepochopitelné – vždyť si **říkáme lidé!!!** A někde přece musí existovat hranice lidské podlosti a zrádovství?

„Jak jsi s tím dokázal žít tak dlouho, Severe? Vědět o tom po celá ta léta, jak jsi dokázal zůstat takový klidný?!“

Jenom se smutně usmál a na mou otázku neodpověděl. A já se upřímně divila odvaze a odolnosti tohoto obdivuhodného člověka a otevírala se přede mnou úplně nová stránka jeho obětavého a těžkého života... jeho nepoddajné a čisté duše...

„

Po zavraždění Radana uplynulo ještě několik let. Svetodar se pomstil za jeho smrt, našel vraha. Jak předpokládal, nebyl to nikdo z rytířů Chrámu. Bohužel se ale nikdy nedozvěděli, kdo k nim toho člověka opravdu poslal. Jedno však přesto bylo známo – předtím, než zabil Radana, stejně tak zákeřně zabil skvělého světlého rytíře, který s nimi krácel od samého počátku. Zabil jej jenom proto, aby se zmocnil jeho pláště a zbraní a vytvořil tak dojem, že Radana zabili vlastní...

Nahromadění těchto žalostných událostí otráвило Svetodarovu duši ztrátami. Zůstala mu pouze jedna útěcha – jeho čistá, opravdová láska... Jeho milá, něžná Markéta... Byla to nádherná katarská dívka, následovatelka učení Zlaté Marie. A něčím mu nedostižně připomínala Magdalenu... Jestli to byly stejné dlouhé zlaté vlasy, nebo měkkost a hebkost jejích pohybů a možná, že prostě jenom něžnost a ženskost její tváře, ale Svetodar se velmi často přistihl, že v ní hledá svému srdci drahé vzpomínky, dávno uplynulé do minulosti...

Už po roce se jim narodilo děvčátko. Dali jí jméno Marie.

Jak bylo Radanovi slíbeno, maličkou Marii odvezli k milým, statečným lidem – katarům – které Svetodar velmi dobře znal a kterým plně důvěřoval. Zavázali se, že u nich Marie bude vyrůstat jako jejich dcera, bez ohledu na všechny hrozby, ať už by je to stálo cokoli. Od té doby tomu tak bylo vždy – kdykoliv se v rodové linii Radomíra a Magdaleny narodilo nové dítě, dali je na vychování k lidem, které „svatá“ církev neznala a nepodezírala. Dělalo se to proto, aby ochránili jejich drahocenné životy, aby jim dali možnost dožít je až do konce. Ať už by byl ten život jakkoliv šťastný nebo smutný...”

„Jak mohli odevzdávat své děti, Severe? Cožpak je jejich rodiče už nikdy více neviděli?“ ohromeně jsem se zeptala.

„Nu, pročpak by neviděli? Viděli. Každý osud se prostě odvíjel různě... Později, někteří z rodičů dokonce žili v blízkosti, především matky. A jindy byly případy, že dokonce i žili u těch samých lidí, kteří vychovávali jejich dítě. Různě žili... Jenom jedno se nikdy nezměnilo – sluhové církve je nepřestali pronásledovat, slídili za nimi a nevynechali ani tu nejmenší možnost zničit rodiče a děti, které v sobě nesly krev Radomíra a Magdaleny. Zuřivě za to nenáviděli dokonce i to nejmenší dítě, které se teprve narodilo...”

„Jak často umírali – potomci? Zůstal i někdo naživu a prožil svůj život až do konce? Pomáhali jste jim, Severe? Pomáhala jim Meteora?“ doslova jsem jej zasypala vodopádem otázek, nebyla jsem schopná zastavit svou palčivou zvědavost.

Sever se na okamžik zamyslel a potom smutně pronesl:

„Pokoušeli jsme se pomoci... ale mnozí z nich si to nepřáli. Myslím, že zvěst o otci, který poslal svého syna na smrt, žila po staletí v jejich srdcích. Neodpustili nám a nezapomněli. Bolest může být krutá, Izidoro. Nepromíjí chyby. Obzvlášť ne ty, které již není možné napravit...”

„Znal jsi ještě někoho z těch podivuhodných potomků, Severe?“

„Samozřejmě, že ano, Izidoro! Znali jsme všechny, jenom zdaleka ne všechny jsem kdy viděl. Některé myslím, že jsi znala i ty. Ale nechceš, abych nejdříve dokončil vyprávění o Svetodarovi? Jeho osud byl složitý a zvláštní. Bude pro tebe zajímavé se o něm dozvědět?“ Jenom jsem přikývla a Sever pokračoval...

„Po narození jeho nádherné dcerušky se Svetodar nakonec rozhodl splnit Radanovo přání... Vzpomínáš, jak jej umírající Radan prosil, aby odešel k bohům?

„Ano, ale cožpak to myslel vážně?!.. K jakým „bohům“ jej mohl posílat? Na Zemi přece již dávno nejsou živoucí bohové!“

„Nemáš tak úplně pravdu, má drahá... Není to vůbec to, co lidé pod bohy chápou, ale na Zemi se vždy nachází někdo z těch, kdo dočasně zaujímá jejich místo. Kdo dohlíží, aby se Země nepřetížila a aby na ní nenastal strašný a předčasný konec života. Na Zemi se ještě nezrodil mír, Izidoro, ty to víš. Země ještě stále potřebuje neustálou pomoc. Ale lidé o tom nesmí vědět... Sami si musí vybrat. Jinak pomoc jenom uškodí. Proto se Radan až tak nemýlil, když posílal Svetodara za tím, kdo dohlíží. Věděl, že za námi Svetodar nikdy nepůjde. Pokoušel se jej zachránit, ochránit před neštěstím. Svetodar byl přece Radomírův **přímý** potomek, jeho prvorozený syn. Byl ze všech nejnebezpečnější, protože mu byl nejbližší. A pokud by jej zabili, už nikdy by tento nádherný a světlý Rod nepokračoval.

Svetodar se rozloučil se svou milou a laskavou Markétou, naposledy pohoupal maličkou Marii a vydal se na velmi dalekou a nesnadnou cestu... Na neznámou severní stranu, tam, kde žil ten, za kým jej Radan posílal. A kterému říkali – Poutník...

Uplyne ještě velmi mnoho let, než se Svetodar vrátí domů. Vráti se, aby zahynul... Ale prožije plný a jasný Život... Získá Poznání a Pochopení světa. Najde to, za čím tak dlouho a úporně šel...

Ukážu ti je, Izidoro... Ukážu ti to, co jsem ještě nikdy a nikomu neukázal.“

Ucítila jsem závan chladu a prostoru, jako bych se nečekaně ponořila do věčnosti... Byl to nezvyklý a podivný pocit – současně radost a nepokoj... Připadala jsem si malá a bezvýznamná, jako by mě v ten okamžik pozoroval někdo moudrý a ohromný a chtěl pochopit, kdo že se to odvažuje rušit jeho klid. Tento pocit však brzy vymizel a zůstalo jenom velké a hluboké „hřejivé“ ticho...

Na smaragdově zelené louce seděli se zkríženýma nohama proti sobě dva lidé... Seděli, oči zavřené, nemluvili. Ale přesto bylo jasné – hovořili spolu...

Pochopila jsem – hovořily jejich mysli...

Srdce mi divoce tlouklo, jako by si přálo vyskočit!.. Snažila jsem se nějak vzchopit a uklidnit, abych nijak nerušila tyto lidi, ponořené do svého záhadného světa. Pozorovala jsem je se zatajeným dechem a usilovala se zapamatovat si v duši jejich obrazy, neboť jsem věděla – něco takového se neopakuje. Kromě Severa mi už nikdo neukáže víc z toho, co bylo tak těsně spojeno s naší minulostí, s naší strádající, ale nevzdávající se Zemí...

Jeden ze sedících mi připadal velmi známý a samozřejmě, když jsem se zadívala pozorněji, najednou jsem poznala Svetodara... Téměř se nezměnil, jenom jeho vlasy byly kratší. Ale tvář zůstala téměř stejně tak mladá a svěží, jako v ten den, kdy odešel z Montségur...

Druhý byl také poměrně mladý a velmi vysoký (což bylo zřejmé, i když seděl). Jeho dlouhé, bílé vlasy, poprášené „jíním“ mu spadaly na široká ramena a

v paprscích slunce zářily jako čisté stříbro. Ta barva pro nás byla velmi neobvyklá – jakoby neskutečná...

Ale nejvíce ohromující byly jeho oči – hluboké, moudré a velmi velké, svítily stejně čistou stříbřitou barvou... Jako by někdo štědrou rukou do nich nasypal myriády stříbrných hvězd...

Tvář byla neznámá, pevná a současně dobrá, soustředěná i uvolněná, jako by současně prožíval nejenom naši Zemi, ale i nějaký jiný cizí život...

Jestli jsem správně pochopila, byl to právě ten, koho Sever nazýval Poutníkem. Ten, kdo dohlížel...

Oba byli oblečeni do bílo-červených dlouhých oděvů, opáсанých silnou červenou šňůrou.

Svět se kolem této neobvyklé dvojice plavně vlnil, měnil své obrysy, jako by seděli v nějakém uzavřeném kolébajícím se prostoru, dostupném pouze jim dvěma. Vzduch kolem byl chladný a prosycený libými vůněmi, voněly zde lesní byliny, jedle a maliny... Občas zavál lehký větřík, který něžně laskal svěží vysokou travu a zanechával v ní vůně vzdáleného bezu, svěžího mléka a cedrových šišek... Země tu byla tak obdivuhodně bezpečná, čistá a dobrá, jako by se jí zde nedotýkaly pozemské starosti, nepronikala sem lidská zloba, jako by sem nikdy nevstoupil prolhaný a zrádný člověk...

Dva besedující vstali, usmívali se na sebe a začali se loučit. Nejdříve promluvil Svetodar.

„Děkuji ti, Poutníku... Hluboce se před tebou skláním. Už se nebudu moci vrátit, však víš. Odcházím domů. Tvé učení si ale pamatuji a předám je ostatním. Budeš navždy žít, jak v mých vzpomínkách, tak i v mém srdci. Sbohem.“

„Pokoř se s tebou, synu světlých lidí – Svetodare. Jsem rád, že jsi mě navštívil. A zarmoucen, že se s tebou loučím... Daroval jsem ti vše, co bylo v tvých silách obsáhnout a pochopit... A co je ve tvých silách předat ostatním. Ale **neznamená to, že lidé budou chtít přijmout to, co jim chceš povědět.** Pamatuji si, vědoucí **člověk je sám zodpovědný za svou volbu.** Nikoliv bohové, nikoliv osud – jenom člověk **samotný!** A dokud toto nepochopí – Země se nezačne měnit, nestane se lepší... Ať se ti lehce putuje domů, zasvěcený. Ať tě ochraňuje tvá Víra. A ať ti pomáhá náš Rod...“

Vidění zmizelo. A kolem bylo vše pusté a opuštěné. Jako by se staré hřejivé slunce tiše ukrylo za černý mrak...

„Kolik času uplynulo od toho dne, kdy Svetodar odešel z domu, Severe? Já už si myslela, že odešel nadlouho, možná dokonce i na zbytek svého života?“

„A on tam pobýval celý svůj život, Izidoro. Celých dlouhých šest desítek let.“

„Ale přece vypadal docela mladý?! Znamená to, že dokázal dlouho žít, aniž by zestárl? Znal staré tajemství? Nebo jej tomu naučil Poutník?“

„To ti nemohu říct, moje milá, protože to nevím. Ale vím něco jiného – Svetodar nestihl naučit ostatní tomu, co jej po léta učil Poutník – nedovolili mu... Ale stihl spatřit pokračování svého obdivuhodného Rodu – maličkého

praprapravnuka. Stihl jej pojmenovat jeho opravdovým jménem. A to dalo Svetodarovi vzácnou možnost – zemřít šťastný... Někdy to dokonce stačí, aby se život nezdál být zbytečný, co, Izidoro?“

„A opět – osud si vybírá ty lepší!.. K čemu bylo, že se po celý život musel učit? Nač opustil svou ženu a dítě, pokud se vše zdálo být zbytečné? Nebo se v tom skrývá nějaký velký smysl, který dosud nejsem schopná zachytit, Severe?“

„Zbytečně se netrap, Izidoro. Všechno **chápeš** velmi dobře – nahlédni do sebe, protože odpovědí je celý tvůj život... Vždyť ty přece bojuješ, i když velmi dobře víš, že se ti nepodaří vyhrát – nedokážeš vyhrát. Ale copak můžeš jednat jinak?“

Člověk nemůže, nemá právo se vzdát a připustit možnost prohry. Dokonce pokud to nebudeš ty, bude to někdo jiný, kdo se po tvé smrti rozzáří tvou statečností a odvahou – a to již **není zbytečné**. Prostě, pozemský člověk ještě nedospěl do té míry, aby dokázal něco takového pochopit. Pro většinu lidí je boj zajímavý jenom do té doby, dokud zůstávají naživu, ale nikoho z nich nezajímá, co bude pak. Oni ještě nedokáží „žít pro potomky“, Izidoro.“

„To je smutné, jestli máš pravdu, příteli můj... Ale ono se to dnes nezmění. Proto se raději vraťme k vyprávění. Můžeš mi říct, jak se skončil Svetodarův život?“

Sever se laskavě pousmál.

„Ale vždyť ty se přece také silně měníš, Izidoro. Ještě při našem minulém setkání by ses mě horlivě snažila přesvědčit, že nemám pravdu!.. Začala jsi mnohé chápat, moje milá. Jenom je mi líto, že odejdeš zbytečně... ty přece dokážeš nesrovnatelně více!“

Sever se na okamžik odmlčel, ale pak takřka hned pokračoval.

„Po dlouhých a těžkých letech osamělého putování se Svetodar nakonec vrátil domů, do své milované Okcitanie... kde jej očekávaly hořké, nenahraditelné ztráty.

Bylo tomu už dávno, co odešla ze života jeho milá, něžná žena – Markéta, která se tak ani nedočkala toho, aby s ním sdílela jejich nesnadný život... Také již nezastihl úžasnou vnučku Taru, kterou jim darovala jejich dcera Marie... a pravnučku Marii, která zemřela při narození jeho praprapravnuka – všeho všudy před třemi lety. Příliš mnoho rodných bylo ztraceno... Příliš těžké břemeno jej tížilo a nedovolovalo mu radovat se po zbytek života...

Podívej se na ně, Izidoro... Oni za to stojí, abys je poznala.“

A znovu jsem se ocitla tam, kde žili již dávno zemřelí lidé, kteří se stali mému srdci drazí... Hořkost zahalila moji duši do závoje mlčení a nedovolovala mi s nimi komunikovat. Nemohla jsem se k nim obrátit, nemohla jsem jim dokonce ani říct, jak byli odvážní a nádherní...

Na samém vrchu vysoké kamenné hory stáli tři lidé... Jedním z nich byl Svetodar. Vypadal velmi smutný. Vedle něj stála a opírala se o jeho ruku velmi krásná mladá žena a za ní byl malý plavovlasý chlapec, který si k hrudi tiskl velkou kytici zářivých lučních květů.

„Komupak jsi je natrhal, Beloarku?“ laskavě se zeptal Svetodar.

„No, komu přece?!“ podivil se chlapec a rozdělil kytici na tři části. „Tahle je – pro maminku... A tahle pro moji milou babičku Taru a tahle – pro babičku Marii. Copak to není správné, dědečku?“

Svetodar neodpověděl, jenom něžně přitiskl chlapce k hrudi. Byl vším, co mu zůstalo... tento nádherný laskavý klučina. Po smrti pravnučky Marie, která zemřela při porodu, a Svetodar ji tak nikdy neviděl, zůstala chlapci jenom teta Marsilla (ta, která stála vedle nich) a otec, kterého si Belojar téměř nepamatoval, protože po celý ten čas někde bojoval.

„A že už teď nikam nepůjdeš, dědečku? Že už zůstaneš se mnou a budeš mě učit? Teta Marsilla říká, že teď už budeš žít pořád jenom s námi. Je to pravda, dědečku?“

Očka chlapce zářila jako jasné hvězdičky. Zřejmě objevení se odněkud takového mladého a silného děda vyvolalo u chlapce nadšení! Nu a „děda“ jej smutně objímal a vzpomínal na ty, které již nikdy neuvidí, i kdyby na Zemi prožil dokonce sto osamělých let...

„Nikam nepůjdu, Belojarku. Kam bych chodil, když ty jsi tady?.. Od teď budeme spolu, ano? Ty a já – to je přece tak velká síla!“

Klučina s potěšením přikývl a přitulil se ke svému nově se objevenému dědečkovi, jako by mu mohl najednou stejně tak zmizet, jako se nenadále objevil.

„Opravdu se nikam nechystáš, Svetodare?“ zeptala se tiše Marsilla.

Svetodar jenom smutně zavrtěl hlavou. Ano a kam by šel, kam by se vydal?.. Toto byla jeho země, jeho kořeny. Tady žili a zemřeli všichni ti, které miloval, kteří byli jeho srdci drazí. A právě sem se vrátil DOMŮ.

V Montségur měli nevýslovnou radost z jeho návratu. Je pravda, že tam nezůstal nikdo z těch, kdo by si na něj mohl pamatovat. Ale byli tam jejich děti a vnukové. Byli to jeho KATAŘI, které celým svým srdcem miloval a kterých si celou svou duší vážil.

Magdalenina víra v Okcitánii vzkvétala jako nikdy předtím a dávno přesáhla její hranice! Byl to **Zlatý věk katarů**. Tehdy se jejich učení šířilo mocnou a neporazitelnou vlnou do ostatních zemí a smetalo jakékoliv překážky na své čisté a spravedlivé pouti. Přidávalo se k nim stále více a více nových zájemců. A bez ohledu na všechny „černé“ pokusy „svaté“ katolické církve je zničit, Magdalenino a Radomírovo učení si získávalo všechna opravdu světlá a odvážná srdce a všechny břitké rozumy, otevřené novému. V těch nejvzdálenějších koutech země potulní pěvci zpívali podivné písně okcitánských trubadúrů, které otevíraly oči a rozum osvícených, no a „obyčejné“ lidi bavily svým romantickým mistrovstvím. Okcitánie kvetla jako překrásný zářivý květ a vstřebávala životní sílu Světlé Marie. Zdálo se, že žádná síla nedokázala čelit tomuto mocnému proudu Poznání a světlé vesmírné Lásky. Lidé se zde ještě stále klaněli své Magdaleně a zbožňovali ji. Jako by ona stále žila v každém z nich... Žila v každém kamínku, v každém kvítku, každém zrnku této obdivuhodné čisté země...

Jednou, když se Svetodar procházel po známých jeskyních, narazil na novou, která jím otřásla do samé hloubi duše... Tam, v pokojném tichém koutku stála jeho úžasná matka – milovaná Marie Magdalena!.. Vypadalo to, že příroda nedokázala zapomenout na tuto pozoruhodnou silnou ženu a navzdory všemu vytvořila její obraz svou všemocnou štědrú rukou (foto [1](#), [2](#)).

Když se Svetodar obrátil, uviděl o něco opodál [druhý zázrak](#) – v druhém koutu jeskyně stála socha jeho sestry! Zjevně připomínala dívku s kudrnatými vlasy, která stála nad něčím ležícím... (Stála Vesta nad tělem své matky?..) Svetodarovi vstaly vlasy na hlavě!.. Zdálo se mu, že pozbyl rozumu. Rychle se obrátil a vyskočil z jeskyně.

Později, když se Svetodar vzpamatoval z otřesení, zeptal se Marsilly, zda-li ví o tom, co uviděl. A když uslyšel kladnou odpověď, jeho duše se doslova „rozplakala“ slzami štěstí – v této zemi byla opravdu stále ještě živá jeho matka – Zlatá Marie! Samotná země Okcitéanie v sobě obnovila tuto překrásnou ženu – „oživila“ v kameni svou Magdalenu... Byl to výtvor opravdové lásky... Jenom milujícím architektem byla příroda.

V očích se mi zaleskly slzy... A nebylo se za co stydět. Opravdu bych dala mnoho za to, abych se setkala s někým z nich živým!.. Obzvlášť s Magdalenou. Jaká to podivuhodná dávná magie planula v duši této zvláštní ženy? Kdy vytvořila své čarovné království?! Království, ve kterém vládlo Vědění a Porozumění a jehož pilířem byla Láska. Jenom ne ta láska, o které vykřikovala „svatá“ církev, která toto krásné slovo ponížila tak, že o něm již člověk nechtěl více slyšet, ale ta **překrásná a čistá opravdová a odvážná, jedinečná a podivuhodná LÁSKA**, ve jménu které se rodily státy... a ve jménu které se dávní bojovníci vrhali do boje... ve jménu které se rodil nový život... ve jménu které se měnil a stával lepším náš svět... Právě takovou Lásku v sobě nesla Zlatá Marie. A právě této Marii bych se ráda poklonila... Za všechno, co nesla, za její čistý, světlý ŽIVOT, za její statečnost a odvahu a za Lásku.

Ale udělat to bohužel nebylo možné... Žila před stoletími. A já nemohla být tou, kdo ji znal. Zmocnil se mě neuvěřitelně hluboký, silný smutek a horké slzy tekly proudem...

„Nu což, moje milá!.. Tebe čekají jiná trápení!“ překvapeně vykřikl Sever.

„Upokoj se, prosím...“

Laskavě se dotkl její ruky a smutek postupně zmizel. Zůstala pouze hořkost, jako bych ztratila něco světlého a cenného...

„Ty se nesmíš hroutit... Tebe čeká boj, Izidoro.“

„Řekni, Severe, učení katarů se nazývalo Učením Lásky kvůli Magdaleně?“

„Tady nemáš tak úplně pravdu, Izidoro. Učením Lásky je nazývali nezasvěcení. Pro ty, kdo chápali, neslo zcela jiný význam. Zaposlouchej se do znění slov, Izidoro: láska ve francouzštině zní amor (amour) – je to tak? A teď rozděl toto slovo tak, že od něj oddělíš písmeno „a“... Dostaneš a'mor (a'mort) – **bez smrti**... A tu se odkrývá pravý význam učení Magdaleny – **Učení Nesmrtelných**. Jak už jsem ti říkal dříve – všechno je prosté, Izidoro, stačí se

jenom správně dívat a naslouchat... Nu a pro ty, kdo neslyší – ať zůstane Učením Lásky... vždyť to je také krásné. Ano a skutečné v tom přesto zůstává.“ Úplně jsem zkoprněla. Učení Nesmrtelných!.. Daarija... Tak toto bylo učením Radomíra a Magdaleny!.. Sever mě už tolikrát udivil, ale ještě nikdy jsem se necítila tak ohromená!.. Učení katarů mě přitahovalo svou mocnou magickou silou a nemohla jsem si odpustit, že jsem o tom nehovořila se Severem dřív.

„Řekni, Severe, zůstaly po katarech nějaké zápisy? Přece se něco muselo uchovat! Pokud ne od těch nejzasvěcenějších, tak alespoň od žáků! Mám na mysli něco o jejich **skutečném** životě a učení?“

„Bohužel ne, Izidoro. Inkvizice zničila všechno a všude. Její vazalové byli na příkaz papeže posíláni do jiných zemí, aby zničili každý rukopis, každý zbylý kousíček březové kůry, který našli... Přesto jsme hledali – cokoliv, ale nic jsme nedokázali zachránit.“

„No a lidé samotní? Nemohlo něco zůstat u lidí, kteří by to po staletí střežili?“

„Nevím o ničem, Izidoro... Myslím, že pokud někdo nějaký zápis měl, časem jej pozměnil. Člověku je přece vlastní přetvářet všechno po svém... A zejména když něčemu nerozumí. Takže se sotva zachovalo něco ve své původní podobě. Bohužel... Pravda, zachovaly se u nás deníky Radomíra a Magdaleny, ale to bylo ještě před vznikem katarů. I když si myslím, že učení se nezměnilo.“

„Odpusť mi mé chaotické myšlenky a otázky, Severe. Vidím, že jsem ztratila mnoho, když jsem se nepřidala k vám. Ale co, dosud žiji. A dokud dýchám, mohu se tě ještě ptát, není-liž pravda? Řekneš mi, jak skončil Svetodarův život? Promiň, že jsem tě přerušila.“

Sever se usmál. Líbila se mu má netrpělivost a dychtivost „stihnout se“ dozvědět. A tak s potěšením pokračoval.

„Po svém návratu Svetodar žil a učil v Okcitánii všeho všudy dva roky, Izidoro. Ale tyto roky se staly těmi nejdražšími a nejšťastnějšími roky jeho poutnického života.“

Jeho dny byly prosvětleny veselým smíchem Belojara a probíhaly v milovaném Montségur, v okruhu Zasvěcených, kterým se Svetodar čestně a upřímně pokoušel předat to, čemu jej po dlouhá léta učil jeho vzdálený Poutník.

Scházeli se v Chrámu slunce², který v sobě znásoboval Živou Sílu, jíž potřebovali. A také je chránil před nežádoucími „hosty“, když se sem někdo pokoušel tajně proniknout a nepřál si, aby se o něm vědělo.

Brzy se stala jedna nepředvídaná a poměrně i zábavná příhoda, po které nejbližší Zasvěcení (a poté i ostatní kataři) začali Svetodara nazývat „ohnivým“. A stalo se tak poté, když jednou, v době obvyklého vyučování, Svetodar se zapomněl a plně před nimi odkryl svoji vysokou energetickou Podstatu... Jak známo,

² Chrámem slunce nazývali speciálně postavenou věž v Montségur, která v určitou denní dobu propouštěla oknem přímé sluneční paprsky, což činilo Chrám v tu chvíli skutečně magickým. A navíc tato věž koncentrovala a zesilovala energii, což pro katary, kteří tam v tu chvíli pracovali, znamenalo ulehčení od vypětí a nebylo zapotřebí vydávat příliš velkou sílu. Viz [foto](#) - skuteční paprsky v Chrámu slunce.

všichni Zasvěcení bez výjimky byli **vidoucími**. A objevení se Svetodarovy podstaty sálající ohněm vyvolalo u Zasvěcených opravdový šok...

Zasypali jej tisícem otázek a na mnohé z nich dokonce ani Svetodar samotný neznal odpověď. Odpovědět by mohl určitě jenom Poutník, ale ten byl nedostižný a daleko. Proto byl Svetodar nucen vypořádat se s tím nějak s přáteli sám... Podařilo-li se mu to, nebo ne – není známo. Jenom od toho samého dne jej všichni kataři začali nazývat Ohnivým učitelem³.

Uplynuly dva roky. Ve Svetodarově unavené duši vládl pokoj a mír. Den běžel za dnem a odnášel do dálky stará trápení... Zdálo se, že chlapec Belojar rostl ne po dnech, ale po hodinách a byl stále chytřejší a rozumnější a předhonil v tom všechny své starší přátele, což dědovi Svetodarovi působilo velkou radost.

Avšak v jednom z takových šťastných a spokojených dní Svetodar najednou pocítil podivný tísnivý nepokoj... Jeho Dar mu říkal – že na jeho pokojné dveře ťuká neštěstí...

Jako by se nic neměnilo, jako by se nic nedělo. Přesto Svetodarův nepokoj rostl a ztrpčoval mu okamžiky úplného klidu.

Jednou se Svetodar procházel po okolí s malým Belojarem (jeho světské jméno bylo – Frank), nedaleko od jeskyně, ve které zahynula téměř celá jeho rodina. Bylo nádherné počasí – slunečný a teplý den – a Svetodara samy jeho nohy nesly, aby smutnou jeskyni navštívil... Malý Belojar jako vždy trhal luční květy, které rostly poblíž. Dědeček s praprapravnukem se šli poklonit místu zemřelých.

Někdo kdysi musel tuto jeskyni zatížit prokletím pro jeho rodinu, jinak nelze pochopit, že oni, tak neobyčejně obdaření, najednou z nějakého důvodu ztratili svou citlivost, když **se ocitli právě v této jeskyni** a jako slepá koťata mířili přímo do někým nastražené pasti.

Belojar si vesele pobrukoval svou oblíbenou písničku a najednou zmlkl, jako tomu bylo vždy, když vstupoval do známé jeskyně. Chlapec nechápal, co způsobovalo, aby se choval právě tak, ale jakmile vešli dovnitř – veškerá jeho veselá nálada se někam vypařila a v srdíčku zůstal jenom smutek...

„Řekni mi, dědečku, a proč tady vždycky vraždili? Toto místo je velmi smutné, já to „slyším“... Pojd’me odtud, dědečku! Mně se tady vůbec nelíbí... Tady je cítit jenom samé neštěstí.“

Chlapec bázně trhl rameny, jako by vskutku cítil nějaké neštěstí. Svetodar se smutně usmál a pevně chlapce objal. Právě chtěl vyjít ven, když se u vchodu do jeskyně nečekaně objevili čtyři jemu neznámí lidé.

„Nikdo vás sem nevolal, nezvaní. Toto je místo rodinného smutku a cizím je vstup zakázán. Odejděte v míru,“ pronesl tiše Svetodar.

Najednou hluboce zalitoval, že vzal s sebou Belojara. Chlapec se polekaně tiskl k dědovi a zjevně cítil něco nedobrého.

³ Existence Ohnivého učitele je opravdu zmiňována v některých současných knihách o katarech, jenom bohužel nic o tom, kdo to byl doopravdy... Zdá se, že měl Sever pravdu, když říkal, že lidé nechápou a přetvoří si všechno po svém... Jak se říká: „slyší zvon, ale nevědí, kde je“... Našla jsem například vzpomínky „posledního kataře“ Deoda Roše, který říká, že Ohnivým učitelem byl nějaký Steiner (?!)... Opět se na Čistém a Světlem násilně „přiživuje“ národ Izraele... který *nikdy* mezi opravdovými katary *nebyl*.

„Ale co, pro nás je to tady vyhovující místo!“ drze se zachechtal jeden z cizinců.
„Nebude potřeba nic hledat...“

Začali obkličovat neozbrojenou dvojici, očividně si dávali pozor, aby se zatím nepřibližovali.

„No, ty ďáblův přísluhovači, ukaž nám tu svoji sílu!“ dodávali si odvahy „svatí vojáci“. „Co, tvůj rohatý Hospodin ti nepomáhá?“

Cizinci se schválně vzájemně provokovali, aby se jich nezmocnil strach, a bylo zřejmé, že o neuvěřitelné síle Ohnivého učitele slyšeli dostatečně dost.

Svetodar levou rukou schoval chlapce za záda a pravou natáhl k příchozím, jako by chtěl zahradit vchod do jeskyně.

„Varoval jsem vás, zbytek je na vás...“ pronesl přísně. „Odejděte a nic špatného se vám nestane.“

Čtveřice se vyzývavě zachechtala. Jeden z nich, ten nejvyšší, vytáhl úzký nůž, drze s ním zamával a šel na Svetodara... A tu najednou Belojar polekaně vyjekl, vytrhl se z dědových rukou, vrhl se k člověku s nožem a začal jej bolestivě tlouci do kolenou kamínkem, který v běhu sebral cestou. Cizinec zařval bolestí a odhodil chlapce od sebe jako mouchu. Ale smůla byla v tom, že „příchozí“ stále ještě stáli u samého vchodu do jeskyně... Cizinec odhodil Belojara právě směrem ke vchodu... Chlapec slabě vykřikl, překulil se přes hlavu a sletěl do propasti... To vše zabralo jenom několik krátkých vteřin a Svetodar nestačil zareagovat... Oslepený bolestí napřáhl ruku k člověku, který Belojara udeřil – a ten, aniž by vydal jediný zvuk, vyletěl o několik kroků do vzduchu, narazil hlavou o skalní stěnu a hřmotně se sesunul na kamennou podlahu. Jeho „partáci“, když viděli tak smutný konec svého vůdce, v hloučku se posouvali dovnitř jeskyně. A tu udělal Svetodar osudovou chybu... Chtěl vědět, zda je Belojar naživu, příliš blízko se přesunul k okraji a na okamžik se odvrátil od vrahů. A tu jeden z nich bleskurychle zezadu vyskočil a prudce jej kopl do zad... Svetodarovo tělo letělo do hlubiny a následovalo malého Belojara...

Vše skončilo. Nebylo na co se více dívat. Podlí „lidé“ strkali jeden do druhého a rychle zamířili ven z jeskyně...

O nějakou chvíli později se nad srázem u vchodu objevila blondatá malá hlavička. Dítě opatrně vylezlo na kraj výčnělku, a když vidělo, že v jeskyni nikdo není, začalo bolestně vzlykat... Snad všechen děsivý strach a příkoří a možná i bolest ze zranění se vylily vodopádem slz, smývajících prožité... Plakal hořce a dlouho, vyčítal a litoval, jako by jej dědeček mohl slyšet... jako by se mohl vrátit, aby jej zachránil...

„Říkal jsem to – ta jeskyně je zlá!.. Říkal... říkal jsem ti to!“ křečovitě se zalykal a naříkal chlapec. „No, proč jsi mě neposlouchal! A co teď budu dělat?.. Kam mám teď jít?“

Slzy stékaly po zašpiněných tvářích palčivým proudem a rozrývaly malé srdíčko... Belojar nevěděl, zdali jeho milovaný dědeček ještě žije... Nevěděl, zda se ti zlí lidé za chvíli nevrátí? Bylo mu prostě strašlivě. A nebylo nikoho, kdo by jej ukonejšil... nikoho, kdo by jej ochránil...

A Svetodar bez hnutí ležel na samém dnu hluboké trhliny. Jeho široce rozevřené, čisté modré oči neviděly nic a směřovaly k obloze. Odcházel daleko, daleko, kde na něj čekala Magdalena... a milovaný otec s dobrým Radanem... a sestřička Vesta... a jeho něžná, laskavá Markéta s dcerkou Marií... a nepoznaná vnučka Tara... A všichni, všichni ti, kteří dávno zahynuli při obraně svého rodného a milovaného světa od stvůr, nazývajících se **lidmi**...

A tady, na zemi, v osamělé pusté jeskyni, na placatém kameni seděl shrbený člověk... Vypadal ještě dosti malý. A velmi vyděšený. Hořce vzlykal, hněvivě si pěstičkami utíral palčivé slzy a ve své dětské duši se zapřísahal, že jednou přijde den, kdy vyroste a tehdy rozhodně ten „nespravedlivý“ svět dospělých napraví... Udělá jej radostným a dobrým!

Tím človíčkem byl Belojar... velký potomek Radomíra a Magdaleny. Malý, ztracený ve světě velkých lidí, plačící Člověk...